

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/58/2023
Identifikačné číslo spisu: 8118204062
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8118204062.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: GR REAL s. r. o., Bratislava, Odborárska 52, IČO: 48 146 358, zastúpeného: JUDr. Michal Krutek, s.r.o., Trnava, Hlavná 11, IČO: 47 254 581, proti žalovaným 1) W. B., narodenému X. V. XXXX, M. Š., M. Š. XXX, 2) Q. B., narodenej X. V. XXXX, M. Š., M. Š. XXX, zastúpení advokátom Mgr. Ondrejom Barnom, Stropkov, Zámocká 529/34, IČO: 52 824 837, o vydanie bezdôvodného obohatenia 18.554,78 eura, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32C/17/2018, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. marca 2022 č. k. 9Co/5/2022-274, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol výrokom I., že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 18.554,78 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.985,68 Eur od 07.06.2018 do zaplataenia a zo sumy 13.569,10 Eur od 15.07.2020 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamieta. Výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %."V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, súdu prvej inštancie doručenou 17. apríla 2018, v znení jej zmeny pripustenej súdom, domáhal toho, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu sumu 18.554,78 eura s príslušenstvom, žalovaní, napriek tomu, že nie sú vlastníkami jeho nehnuteľností, tieto naďalej užívajú, bývajú v nich, a to bez akéhokoľvek právneho titulu. Za užívanie nehnuteľností mu neplatia nielen žiadnu odmenu, ale neuhrádzajú ani poplatky za energie, čím dochádza na ich strane k bezdôvodnému obohacovaniu sa nakoľko nedochádza k zmenšeniu ich majetku o sumu, ktorú by mali platiť. Žalobca k tvrdeniu o priemernom mesačnom nájme vo M. Š. a okolí vo výške 560 eur mesačne predložil odborné vyjadrenie spoločnosti CASSOVIA REALITAS PO s.r.o.

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaní so žalobou nesúhlasili. Poukázali na okolnosti, ktoré

predchádzali dražbe nehnuteľností, pre ktoré podali trestné oznámenie na nového majiteľa, dražobnú spoločnosť, ako aj notára.

3. Súd prvej inštancie na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaných a listín zo spisu zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré uviedol v žalobe, zapísaných na LV č. XXX, k. ú. M. Š., ktoré nadobudol na základe udelenia príklepu na dobrovoľnej dražbe a osvedčenia o vykonaní dobrovoľnej dražby č. N 2175/2017 zo dňa 18. júla 2017. Predmetné nehnuteľnosti naďalej užívajú žalovaní so svojimi deťmi, čo nesporne vyplýva zo záverov konania vedeného pod sp. zn. 7C/3/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/68/2019, v ktorom bola zamietnutá žaloba žalobcu o vypratanie predmetných nehnuteľností užívaných žalovanými pre rozpor s dobrými mravmi na základe § 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaní užívajú predmetné nehnuteľnosti bez platenia akýchkoľvek úhrad, vrátane poplatkov za spotrebované energie, čo žalovaní nerozporovali a nerozporovali ani výšku nájomného podľa vyjadrení realitných kancelárií. Výšku bezdôvodného obohatenia tak súd prvej inštancie ustálil za obdobie 7/2017 - 2/2018 v sume 560 eur mesačne (pomerná časť nájomného od 19. júla do 31. júla 2017 vo výške 234,78 eura) a za obdobie 3/2018 - 2/2020 v sume 600 eur mesačne, teda v celkovej výške 18.554,78 eura. Za čiastočne nedôvodne uplatnený nárok mal nárok na úroky z omeškania. Žalovaní sa do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dostali so sumou 4.985,68 eura počnúc dňom 7. júna 2018 (žaloba doručená 24. mája a 5. júna 2018) a so sumou 13.569,10 eura od 15. júla 2020 (doručenie uznesenia o pripustení zmeny žaloby 13. júla 2020), a preto súd priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania zo sumy 4.985,68 eura od 7. júna 2018 do zaplatenia a zo sumy 13.569,10 eura od 15. júla 2020 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu v uplatnenom úroku z omeškania zamietol. Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 451 ods. 1, 2, § 456, § 459, § 517 ods. 2, § 563. Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. Na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) nepripustil návrh žalobcu na zmenu žaloby, odmietol odvolanie žalovaných voči zamietavému výroku rozsudku, t. j. výroku II., potvrdil rozsudok vo výroku I. a výroku III., priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolacia argumentácia žalovaných bola založená na tvrdení o predčasnosti rozhodnutia, na tvrdení o nedostatočnosti skutkových zistení, keďže sa súd podľa nich nezaoberal okolnosťami, na základe ktorých žalobca v dobrovoľnej dražbe nehnuteľnosť získal, súd postupoval podľa nich formalisticky, porušil princíp rovnosti strán sporu, keďže žalobcu, zastúpeného advokátom, vyzval na opravu chyby vo výpočte sumy uplatnenej žalobou.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisu, skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie z prostriedkov procesného útoku a obrany, mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a právne závery, ku ktorým dospel, vychádzajú zo skutkových zistení. V rozhodnutí dal jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, ku ktorému dospel. Zaoberal sa tvrdenými skutočnosťami, dôkazmi, tieto správne v ich jednotlivosti ako aj vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil, a dospel tak k presvedčivému právnemu záveru. Na týchto správnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a preto k odvolacím dôvodom žalovaných len na zdôraznenie správnosti dodal:

7. Predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzajúci z preukázaného tvrdenia o tom, že je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k.ú. M. Š., ktoré nadobudol dobrovoľnou dražbou a nespochybného tvrdenia o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalovaní užívajú bez toho, aby zapísanému vlastníkovi uhrádzali akúkoľvek cenu za ich užívanie a náklady spojené s užívaním. Nebol tak dôvod zaoberať sa skutkovými okolnosťami dobrovoľnej dražby, v ktorej žalobca predmetné nehnuteľnosti získal. Pokiaľ žalovaní aj v odvolaní potvrdili, že zmeškali lehotu na podanie žaloby o neplatnosť dražby je potrebné uviesť, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže

súd vysloviť iba v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa tohto ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu (Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/34/2011, rozhodnutie z 22. februára 2012).

8. Pokiaľ mali žalovaní za to, že vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/176/2020 z 8. apríla 2021, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/68/2019 a rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/3/2018, ktorými súdy zamietli návrh žalobcu na vypratanie nehnuteľností žalovanými s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné uviesť, že z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva konštatovanie, že súdy sa zaoberali len ochranou práva žalovaných, nezaoberali sa však zásahom do vlastníckeho práva žalobcu a jeho obmedzením, nakoľko nemôže užívať predmetnú nehnuteľnosť, rovnako neposúdili užívanie nehnuteľností žalobcu žalovanými bez právneho titulu a bez akejkoľvek odplaty za užívanie (bod 15.1. in fine uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/176/2020 z 8. apríla 2021). Úvaha žalovaných o existencii dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné vyčkať za rozhodnutím Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 7C/3/2018 nemá, vychádzajúc z formulácie dôvodov, ktoré uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky, racionálne opodstatnenie.

9. Nedôvodnou podľa odvolacieho súdu bola aj odvolacia námietka o porušení princípu rovnosti strán sporu, ktorá mala spočívať v tom, že súd žalobcu vyzval na opravu chyby vo výpočte sumy, ktorá bola uplatnená v žalobnom návrhu. Z ustanovenia § 129 Civilného sporového poriadku vyplýva, že ak je podanie vo veci samej neúplné alebo nezrozumiteľné, súd má vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil. Vádom podania sú pritom aj zrejme chyby v písaní alebo v počítaní. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré na prejednanie veci nariadil na deň 3. mája 2021 právneho zástupcu žalobcu upovedomil na zrejmu nesprávnosť v počítaní vo vzťahu k uplatnenému nároku, realizoval svoju povinnosť vyplývajúcu mu z procesnej úpravy z Civilného sporového poriadku. Z § 129 Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by výzva k oprave nemohla byť adresovaná strane sporu pokiaľ je táto zastúpená advokátom. Nebolo tak možné dospieť k relevantnosti odvolacej argumentácie žalovaných, pokiaľ mali za to, že v konaní bola v dôsledku tohto upozornenia súdu prvej inštancie adresovaného žalobcovi porušená rovnosť strán konania.

10. Odvolací súd, vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP. Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola v odvolacom konaní žalovanými preukázaná.

12. Proti predmetnému rozsudku podali dovolanie žalovaní 1) a 2). Dovolanie podali z dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12.1. Podľa žalovaných porušenie práva na spravodlivý proces spočíva v predčasnosti rozhodovania o otázke vydania bezdôvodného obohatenia. Poukázali na skutočnosť, že v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/3/2018 o vypratanie nehnuteľností bol podaný vzájomný návrh na určenie vlastníckeho práva, pričom o tomto protinávhrhu doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. V tomto súvisiacom spore bol doposiaľ súdom prvej inštancie, ale aj odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení konštatovaný rozpor procesu výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou s dobrými mravmi. Nesúlads dobrými mravmi viedol súd k tomu, že žalobu o vypratanie nehnuteľností zamietol. Táto vec o vypratanie nehnuteľností a určenie vlastníckeho práva nie je doposiaľ právoplatne skončená, je v štádiu odvolacieho konania a jej výsledok má rozhodujúci dopad na úspešnosť strán konania v tomto konaní,

ktorého výsledkom je práve týmto dovolaním napádaný rozsudok Krajského súdu v Prešove.

12.2. Odvolací súd sa však mimo tohto konania, napriek skutočnosti, že sa nemohol zaoberať otázkami posudzovanými v konaní sp. zn. 7C/3/2008 zaoberal otázkou, či možno posudzovať neplatnosť dobrovoľnej dražby v inom konaní, ako v konaní o neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Odvolací súd teda nad rámec tohto konania definovaného rozsahom odvolacích dôvodov prejavil snahu prejudikovať otázku riešenú v inom konaní, z čoho vyvodil nedôvodnosť prerušenia tohto konania o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaní sa domnievajú, že odvolací súd tým nad rámec svojej zákonom definovanej prieskumnej činnosti vyslovil záver, ktorým nesprávne vec posúdil, keď konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia neprerušil do skončenia konania o vypratanie nehnuteľnosti a o určenie vlastníckeho práva. Týmto konaním odvolací súd znemožňuje argumentovať prípadnou úspešnosťou v inom súvisiacom spore čím znemožňuje uplatňovať im procesné práva v takej miere, že ide o porušenie práva na spravodlivý proces. Napokon z rozhodnutia ani zo žiadnej inej časti spisového materiálu nevyplýva, že by si bol odvolací súd napr. pripojil súvisiaci spis OS Prešov sp. zn. 7C/3/2018. Napádaný rozsudok sa preto javí ako arbitrárny vydaný bez prihliadnutia na okolnosti veci.

12.3. Osobitné porušenie práva na spravodlivý proces je možné vidieť aj v ďalšom konaní odvolacieho súdu, ktorým sa odmietol zaoberať vecou tak ako to uviedol žalobca, ktorý ako dominus litis sám vec definoval, uviedol podľa neho rozhodujúce skutočnosti pravdivo a úplne a navrhol vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 4.985,68 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie nahradil aktivitu strany konania v podobe upozornenia na možnosť rozšírenia žalobného návrhu. Týmto došlo k navýšeniu sumy bezdôvodného obohatenia na celkovo 18.514,78 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie realizoval svojim konaním to, čo si mal strážiť samotný žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov. Súd doslova vypočítal žalobcovi sumu bezdôvodného obohatenia. Na základe tohto právny zástupca žalovaného požiadal o zmenu žaloby. Odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie za len akési upovedomenie na zrejmu nesprávnosť v počítaní vo vzťahu k uplatňovanému nároku. Súd by mal rozlišovať či ide o opravu zrejmej nesprávnosti alebo o zásadný zásah do navrhovaného petitu žaloby. Žalobcom produkované tvrdenia žiadnym spôsobom nespôsobovali to, že by nebolo možné sumu, ktorú si uplatnil v žalobe uvedením žalobného návrhu uviesť vo výroku rozsudku, samozrejme, po vykonaní dokazovania a právnom posúdení veci. Inak povedané z obsahu žaloby bolo možné vyvodiť sumu, ktorú žiadal žalobca ako bezdôvodné obohatenie. Ak písanie rozhodujúcich skutočností obsahuje tvrdenia navyše, nie je povinnosťou ale ani oprávnením súdu dopytovať sa na ich význam. Podotkli, že edičná povinnosť pre rozhodnutie o žalobnom návrhu splnená bola. Nebolo teda nevyhnutné, aby súd vyvíjal iniciatívu k tomu, že vypočíta žalobcovi preňho maximálnu sumu bezdôvodného obohatenia a tento následne podľa toho žalobný návrh rozšíril.

12.4. V sporovom konaní, v ktorom platí zásada dispozičná a prejednávacia je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Poukázal aj na čl. 8 základných princípov CSP, pričom žalobca je povinný už v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Rovnocenné povinnosti ho zaťažujú aj v ďalšom priebehu konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 77/02 zo dňa 27. novembra 2002, taktiež na uznesenie Ústavného súdu SR I ÚS 246/2019. Uvedené postuláty možno aplikovať v tejto veci na daný stav analogicky, lebo pre rozhodnutie nebolo potrebné, aby súd nahradil aktivitu žalujúcej strany a tým porušil zásadu rovnosti strán konania, významne zasiahol a dotvoril žalobný návrh. Vzhľadom na uvedené žiadal rozsudok Krajského súdu v Prešove ako aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

13. K dovolaniu podal písomne vyjadrenie žalobca. Vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva poukázal na znenie rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/3/2018 zo dňa 14. februára 2022. V rámci rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je množstvo rozhodnutí, ktoré rieši otázku vlastníckeho práva a neplatnosti dobrovoľnej dražby. Jedným z nich je aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/62/2019 z 22. mája 2019, ktorý konštatoval, že iný príslušný súd nemôže prejudiciálne preskúmať otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby. Aj napriek skutočnosti, že je v súčasnosti v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/3/2018 podané odvolanie a toto k dnešnému dňu nie je právoplatne ukončené, je zrejmé, že k inému záveru zo strany Krajského súdu v Prešove nemôže prísť, nakoľko zo strany

žalovaných nebola podaná žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Vzhľadom na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že prechod vlastníckeho práva na základe dobrovoľnej dražby je možné preskúmať len v súvislosti s ustanoveniami zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľnej dražbe. Na uvedenú právnu otázku pritom NS SR dal opakovanú odpoveď a to v uznesení NR SR sp. zn. 7Cdo/34/2011. Zároveň poukázal aj na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 562/2014. Podľa názoru žalobcu je zrejmé, že výsledok v rámci odvolacieho konania v konaní sp. zn. 7C/3/2018 nemôže mať zásadný dopad na posudzovanie veci.

13.1. Vo vzťahu k nahradeniu aktivity zo strany súdu v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu bol na pojednávaní dňa 3. mája 2021 upozornený na zrejmu chybu v počítaní alebo v písaní. Okresný súd nikdy zo svojej vlastnej iniciatívy neupozornil právneho zástupcu žalobcu na možnosť rozšírenia žalobného návrhu. Uvedené konštatoval aj krajský súd v rámci potvrdzujúceho rozhodnutia sp. zn. 9Co/5/2022. Nesúhlasil teda s názorom, že v konaní došlo k porušeniu rovnosti strán konania. Na základe uvedeného žiadal, aby dovolanie bolo v celom rozsahu zamietnuté a uplatnil si aj náhradu trov dovolacieho konania.

14. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

14.1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14.2. Treba pripomenúť, že dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

14.3. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

14.4. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.5. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14.6. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do

práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15.1. Dovolací súd pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

15.2. Dovolací súd poukazuje na to, že pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

15.3. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

16. Žalovaní 1) a 2) videli porušenie práva na spravodlivý proces s poukazom na § 420 písm. f) CSP v predčasnosti rozhodovania o otázke vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na konanie pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/3/2018 o vypratanie nehnuteľnosti (v ktorom bol podaný vzájomný návrh žalovaných o určenie vlastníckeho práva) s tým, že toto konanie nebolo doposiaľ právoplatne skončené a jeho výsledok má rozhodujúci dopad na toto konanie. Odvolací súd tým, keď konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia neprerušil, nad rámec svojej prieskumnej činnosti vyslovil záver, ktorým vec nesprávne právne posúdil. Taktiež namietali aj postup odvolacieho súdu, že tento si nepripojil súvisiaci spis s OS Prešov sp. zn. 7C/3/2018. Vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces tiež namietali, že súd prvej inštancie nahradil aktivitu strany konania v podobe upozornenia na možnosť rozšírenia žalobného návrhu.

16.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že tak ako vyplýva z bodu 12. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzajúci z preukázaného tvrdenia o tom, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX kat. územie M. M., ktoré nadobudol dobrovoľnou dražbou a nepochybného tvrdenia o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalovaní užívajú bez toho, aby zapísanému vlastníkovi uhrádzali akúkoľvek cenu za ich užívanie a náklady spojené s užívaním. Nebol teda dôvod zaoberať sa skutkovými okolnosťami dobrovoľnej dražby, v ktorej žalobca predmetné nehnuteľnosti získal. Pokiaľ žalovaní aj v odvolaní potvrdili, že zmeškali lehotu na podanie žaloby o neplatnosť dražby bolo potrebné uviesť, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže súd vysloviť iba v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2022 Z. z.. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa tohto ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/34/2011.

16.2. Dovolací súd udáva, že čo sa týka dovolacej námietky predčasnosti rozhodnutia (z dôvodu nevyčkania na právoplatné skončenie konania pred OS Prešov pod sp. zn. 7C/3/2018 o vypratanie nehnuteľnosti) a neprerušenia predmetného konania do skončenia uvádzaného konania pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/3/2018, z obsahu odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaní v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie rovnako takto na uvedené poukazovali. S uvedenými námietkami sa vyrovnal dovolací súd v bodoch 12. (tu bod 16.1.) a 13. odôvodnenia rozhodnutia. V konečnom dôsledku uviedol, že úvaha žalovaných o existencii dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné vyčkať za rozhodnutím Okresného súdu Prešov v konaní 7C/3/2018 nemá, vychádzajúc z formulácie dôvodov, ktoré uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky, racionálne opodstatnenie. Z obsahu tejto námietky je možné dôvodiť, že žalovaní mali za to, že porušenie práva na spravodlivý proces videli najmä v tom, že dovolací súd neprerušil konanie do právoplatného skončenia konania pred OS Prešov sp. zn. 7C/3/2018, keď napokon NS SR uznesením pod sp. zn. 7Cdo/176/2020 zrušil právoplatný rozsudok OS Prešov sp. zn. 7C/13/2018, ktorým bola zamietnutá žaloba o vypratanie nehnuteľnosti (z ktorej žalobca odvodzoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia) a zamietnutý vzájomný návrh žalovaných na určenie vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru žalovaných vyslovenie rezolútneho právneho názoru o inej veci, neprávoplatne skončenej, pričom jej výsledok môže mať zásadný vplyv (dopad) na odvolacím súdom posudzovanú vec, má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Namietali tak neprerušenie konania podľa § 164 CSP, tzv. fakultatívne prerušenie konania. Aj keď je možné vytknúť odvolaciemu súdu, že mal o takomto návrhu žalovaných rozhodnúť samostatným výrokom uvedeným v napadnutom rozsudku, len takáto vada sama o sebe nemôže spôsobiť vadnosť napadnutého rozsudku, keďže sa dôvodmi neprerušenia konania zaoberal v odôvodnení rozsudku (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/204/2013, časopis Zo súdnej praxe č. 51/2014).

16.3. Prerušenie konania v zmysle ust. § 164 CSP je vecou úvahy súdu. Ako jediný fakultatívny dôvod na prerušenie konania normuje zákon dôvod, že sa uskutočňuje súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak sú samotný dal na takéto konanie podnet. K fakultatívnemu rozhodnutiu o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že pôjde o otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne (pozri § 194 CSP). Je však na vóli súdu, či tak urobí alebo či počká na vyriešenie otázky v súdnom alebo správnom konaní, ak sa takéto konanie už uskutočňuje, alebo môže dať na takéto konanie aj sám podnet a potom konanie preruší.

16.4. Fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenie dostupnými procesnými prostriedkami, čo vyplýva priamo z dikcie § 164 CSP a až, keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto bude prerušenie konania predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo, t. j. takýto postup by mal byť namieste len vo výnimočných prípadoch (Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, 2022 (ŠTEVČEK, FICOVÁ, BARICOVÁ, MESIARKINOVÁ, BAJÁNKOVÁ, TOMAŠOVIČ A KOL., STR. 677 -682).

16.5. Úvahu odvolacieho súdu o neprerušení konania v tejto veci do vyššie uvádzaného konania (body 12. a 13. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu), nie je možné považovať za vadu, ktorá by v zmysle § 420 písm. f) CSP spôsobovala porušenie práva žalovaných na spravodlivý proces. Celkom správne poukázal dovolací súd na to, že pokiaľ žalovaní aj v odvolaní potvrdili, že zmeškali lehotu na podanie žaloby o neplatnosť dražby bolo potrebné uviesť, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže súd vysloviť iba v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2022 Z. z. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa tohto ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/34/2011. Dovolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie, prešlo aj testom ústavnosti pred Ústavným súdom SR, pričom ústavná sťažnosť bola odmietnutá uznesením pod sp. zn. IV. ÚS 54/2013. Z rovnakého právneho názoru vychádzajú aj uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/186/2010 z 1. januára 2011, 2MCdo/20/2011, 5Cdo/220/2018, 8Cdo/62/2019 a aj III. ÚS 448/2010.

16.6. Navyiac z bodu 15.1. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/176/2020 vyplýva: „Práve ustálenie toho, či dochádza k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva žalobcu a či bývajú a užívajú nehnuteľnosť žalovaní 1) a 2) bez akéhokoľvek právneho titulu a bez poskytovania žalobcovi akejkoľvek odplaty za jej užívanie, bolo rozhodujúce pre náležité skutkové a právne posúdenie veci. Podľa

dovolacieho súdu súdy nižšej inštancie túto otázku náležite nevyriešili. Zaoberali sa len ochranou práva žalovaných 1) a 2), ktorých vypratanie z nehnuteľnosti by bolo podľa nich v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Stratu ich obydľia považovali súd prvej inštancie a odvolací súd za najextrémnejšiu formu zásahu do ich práva na rešpektovanie obydľia. Poukázali na to, že v predmetnom rodinnom dome bývajú dve maloleté deti trpiace závažnou psychickou poruchou a z dôvodu, že nemajú možnosť zabezpečiť si iné bývanie. Nezaoberali sa však zásahom do vlastníckeho práva žalobcu a jeho obmedzením, nakoľko nemôže užívať predmetnú nehnuteľnosť. Rovnako neposúdili užívanie nehnuteľnosti žalobcu žalovanými 1) a 2) bez právneho titulu a bez akejkoľvek odplaty za užívanie.

16.7. Žalovaní, v nimi označenom nesprávnom postupe súdov, nesprávne prípustnosť svojho dovolania vyvodzovali aj z ust. § 421 písm. a) CSP (hoci táto by mohla nanajvýš prichádzať do úvahy iba podľa § 420 písm. f) CSP).

16.8. Čo sa týka námietky neprípojenia spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/3/2018, z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu z bodu 13. vyplýva, že tento mal k dispozícii rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/176/2020, ktorý zrušil rozsudok KS Prešov sp. zn. 12/Co/68/2019 a rozsudok OS Prešov č. k. 7C/3/2018 (napokon touto námietkou žalovaní operovali v odvolaní), z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie, z bodov 4., 5. a 6. dovolací súd zistil, že naopak spis Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 7C/3/2018 mal pripojený súd prvej inštancie. Konanie vo veci pred OS Prešov pod sp. zn. 7C/3/2018 bolo oboznamované v priebehu celého konania vo veci tejto, účastníkmi tohto konania boli totožní ako vo veci tejto, takže aj táto námietka žalovaných v rámci § 420 písm. f) CSP je námietkou nedôvodnou.

16.9. Vo vzťahu k námietke žalovaných o porušení rovnosti strán sporu, ktorá mala spočívať v tom, že súd prvej inštancie vyzval žalobcu na opravu chyby vo výpočte, ktorá bola uplatnená v žalobnom návrhu a tým nahradil aktivitu žalobcu dovolací súd uvádza, že táto námietka bola zároveň uvedená aj ako odvolacia námietka a tejto sa odvolací súd venoval v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa ktorého: „Nedôvodnou podľa odvolacieho súdu bola aj odvolacia námietka o porušení princípu rovnosti strán sporu, ktorá mala spočívať v tom, že súd žalobcu vyzval na opravu chyby vo výpočte sumy, ktorá bola uplatnená v žalobnom návrhu. Z ustanovenia § 129 Civilného sporového poriadku vyplýva, že ak je podanie vo veci samej neúplné alebo nezrozumiteľné, súd má vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil. Vádou podania sú pritom aj zrejme chyby v písaní alebo v počítaní. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré na prejednanie veci nariadil na deň 3. mája 2021 právneho zástupcu žalobcu upovedomil na zrejmu nesprávnosť v počítaní vo vzťahu k uplatnenému nároku, realizoval svoju povinnosť vyplývajúcu mu z procesnej úpravy z Civilného sporového poriadku. Z § 129 Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by výzva k oprave nemohla byť adresovaná strane sporu pokiaľ je táto zastúpená advokátom. Nebolo tak možné dospieť k relevantnosti odvolacej argumentácie žalovaných, pokiaľ mali za to, že v konaní bola v dôsledku tohto upozornenia súdu prvej inštancie adresovaného žalobcovi porušená rovnosť strán konania.“

17. Dovolací súd sa s uvedeným názorom plne stotožňuje a zároveň uvádza, že týmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti strán, nakoľko skutočne išlo len o opravu v zmysle § 129 CSP, čo vyplýva aj z bodu 8. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 3. mája 2021 upozornil žalobcu na chybu v počítaní pri poslednej úprave žaloby s tým, že v predmetnom konaní si uplatní nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za mesiac júl roku 2017 od 19. júla vo výške 234,78 eura; za obdobie 8/2017 - 2/2018 vo výške 560 eur mesačne a za obdobie 3/2018 - 2/2020 vo výške 600 eur mesačne, teda v celkovej výške 18.554,78 eura. Uvedené je možno chápať len ako zrejmu nesprávnosť v počítaní vo vzťahu k uplatnenému nároku. Preto aj táto dovolacia námietka je bez právnej relevancie vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP.

Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného ustanovenia môže byť pri tom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja napríklad od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce atď.) ako aj otázku procesnoprávnu, ktoré riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

18.1. Právnym posúdením vecí je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu v príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

18.2. Z toho, čo bolo uvedené vyššie je zrejmé, že pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nestačí, že ide o právnu otázku. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu i keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná (ale rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch) nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V takomto prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 CSP nielenže nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

18.3. Predmetom prejednávanej veci a predmetom sporu bola žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorej bolo vyhovené podľa výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a v prevyšujúcej časti podľa výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie bola žaloba zamietnutá. Právne posúdenie súdov (oboch inštancií) v prejednávanej veci vychádzalo z aplikácie ustanovení § 451, resp. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo na predmetnú vec aplikované, žalovaní toto nijakým spôsobom nenamietali, nespochybňovali. Súdny vychádzali z toho, že žalovaní užívajú predmetné nehnuteľnosti bez platenia akýchkoľvek úhrad, vrátane poplatkov za spotrebované energie (bod 19. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a plnením bez právneho dôvodu je užívanie cudzej nehnuteľnosti bez nájomnej zmluvy či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec. Taký užívateľ nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva užívaním cudzej veci vrátiť a je preto povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie peňažnou sumou. Pokiaľ jeho výška určená nie je, určí ju súd podľa svojej úvahy, avšak sa musí opierať o finančné ocenenie prospechu, ktorý účastníkovi užívaním veci vznikol (bod 20. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Keďže z dovolania žalovaných nie je zrejmé aké právne posúdenie v zmysle posudzovania vecí súdom prvej inštancie a odvolacím súdom považujú žalovaní za nesprávne a v čom táto nesprávnosť má spočívať, s tým, že len všeobecná nespokojnosť s právnym posúdením vecí nemôže obstáť, dovolanie je preto neprípustné.

18.4. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

18.5. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaní uviedli iba všeobecnú charakteristiku nesprávnosti zo strany odvolacieho súdu, pričom sa sústredovali najmä na otázky, ktoré súdy nižších inštancií nepovažovali za rozhodujúce vo veci samej. Na čom konkrétne malo byť založené nesprávne právne posúdenie vecí však neuviedli a uvedené vymedzenie nebolo možné

ani vyabstrahovať z dovolania ako celku bez toho, aby bola znevýhodnená procesná strana (žalobca). Námietka žalovaných, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne nie je samé osebe spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zo strany dovolacieho súdu nemohlo dôjsť k meritórnemu prieskumu napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov bolo potrebné dovolanie odmietnuť poukazom na ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa § 451 ods. 3 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.